

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 288/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti HITECH, spol. s r. o., Humenné, Jasenov 224/10, zastúpenej advokátom JUDr. Milanom Slobodníkom, advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 5 Co 176/2014-102 z 25. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti HITECH, spol. s r. o., Humenné **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. septembra 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti HITECH, spol. s r. o., Humenné, Jasenov 224/10 (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 176/2014-102 z 25. júna 2015, ktorou žiada vydať tento nález:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Co/176/2014-102 zo dňa 25.06.2015 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Co/176/2014-102 zo dňa 25.06.2015 a vracia vec Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Sťažovateľom priznáva náhradu trov konania v sume 355,73 €..., ktorú je Krajský súd v Prešove povinný zaplatiť na účet JUDr. Milana Slobodníka... v lehote 2 mesiacov od doručenia tohto nálezu.“

Ako zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a jej príloh vyplynulo, sťažovateľka bola ako žalobkyňa účastníčkou konania pred Okresným súdom Humenné (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 264/2013, v ktorom sa domáhala proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“) určenia, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti – viacúčelového skladu stojaceho na parc. č. 814 v k. ú. [REDAKOVANÉ] zapísaného na [REDAKOVANÉ] (ďalej len „nehnutel'nosť“). Sťažovateľka bola totiž pôvodne vlastníkom tejto nehnuteľnosti, vlastnícke právo k nej však previedla žalovanému zmluvou o zabezpečení záväzku prevodom práva z 30. januára 2003 (ďalej len „zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva“) na zabezpečenie pôžičky 1 000 000 Sk poskytnutej jej žalovaným. Zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva obsahuje uznanie dlhu zo zmluvy o pôžičke z 13. júna 2001 (čl. I) a dohodu o splatnosti pôžičky do 5. februára 2003 (čl. II). Zmluvné strany sa v nej dohodli, že „pokiaľ dlžník splatí svoj dlh riadne a včas, t. j. najneskôr dňa 05. 02. 2003 zanikne tento zabezpečovací prevod práva k nehnuteľnostiam a dlžník opäť nadobudne svoje vlastnícke právo“, a tiež že „v prípade nesplatenia dlhu dlžníkom, prevádza sa vlastnícke právo k nehnuteľnosti budove kravínu postaveného na parcele KN 814 zapísaný na [REDAKOVANÉ] v kat. území [REDAKOVANÉ] v celosti na veriteľa [REDAKOVANÉ]“ (čl. IV).

Žalovaný zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom práva podpísal 31. januára 2003 a konateľ sťažovateľky uznal svoj podpis za vlastný 3. februára 2003 (teda iba niekoľko dní pred splatnosťou pôžičky). Podľa názoru sťažovateľky to svedčí o tom, že v tom čase muselo byť zrejmé, či bude možné pohľadávku žalovaného splniť riadne a včas alebo nie. Zámerom žalovaného bolo navodiť so zákonom súladné správanie, avšak tak, aby bol dosiahnutý výsledok právnu normou nepredvídaný a nežiaduci. Z časovej súslednosti zmlúv je zrejmé, že zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva nesledovala naplnenie jej podpornej funkcie, a preto je pre rozpor s účelom zákona, resp. pre jeho obchádzanie, neplatná.

Konateľ sťažovateľky v priebehu konania uviedol, že na rekonštrukciu nehnuteľnosti a vykupovanie pozemkov v rámci hospodárskeho dvora potreboval peniaze, a preto si požičal od žalovaného 700 000 Sk s 10 % mesačným úrokom. Sumu 700 000 Sk mu žalovaný odovzdal v hotovosti v roku 2002. Najprv malo ísť o pôžičku so splatnosťou iba niekoľko mesiacov, neskôr z toho bolo dlhšie obdobie, a preto došlo k uzatvoreniu zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva k nehnuteľnosti. Po roku a pol (v roku 2004) konateľ sťažovateľky žalobcovi vrátil sumu 1 000 000 Sk, avšak k spätnému prevodu vlastníctva k nehnuteľnosti napriek tomu nedošlo. Sťažovateľka predložila v priebehu konania potvrdenie o vrátení pôžičky z 3. marca 2004 podpísané žalovaným, z obsahu ktorého vyplýva, že 3. marca 2004 bola uhradená celá dlžná suma z pôžičky uzatvorenej 13. júna 2001, a preto Správu katastra [REDAKOVANÉ] žiada, aby obnovila zápis vlastníctva sťažovateľky (ďalej len „potvrdenie z 3. marca 2004“).

Žalovaný sa bránil tým, že dôvodom uzatvorenia zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva bolo iba zabezpečenie poskytnutej pôžičky. Od roku 2003 je dobromyseľným držiteľom nehnuteľnosti až dosiaľ. Žalobca do podania žaloby túto skutočnosť nespochybňoval. Ako dobromyseľný držiteľ preto splnil podmienky pre vydržanie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Zmluvu o zabezpečení záväzku prevodom práva pripravovala sťažovateľka. Vrátenie pôžičky žalovaný poprel a poprel aj to, že podpísal potvrdenie z 3. marca 2004. Ďalej uviedol, že sťažovateľka nehnuteľnosť užívala do roku 2004, potom ju užívať prestala. Žalovaný v roku 2004 vydražil pozemky v areáli, od toho času platil aj daň z nehnuteľnosti, predmet sporu rekonštruoval (strechu, fasádu aj

interiér), sťažovateľka ho za celý ten čas nekontaktovala ani sa nedomáhala práva, ktoré si uplatnila žalobou.

Okresný súd rozsudkom č. k. 11 C 264/2013-67 z 2. júna 2014 žalobu sťažovateľky zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Bol toho názoru, že v konaní bolo preukázané uzatvorenie zmluvy o pôžičke a jej poskytnutie, ako aj uzatvorenie zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva k nehnuteľnosti.

Vo vzťahu k potvrdeniu z 3. marca 2004 okresný súd konštatoval, že ide o súkromnú listinu, ktorej pravosť žalovaný poprel, v dôsledku čoho dôkazné bremeno o jej pravosti bola povinná znášať sťažovateľka, a keďže dôkazné bremeno na túto otázku neunesla, vychádzal okresný súd z toho, že sťažovateľka (pri nepredložení iných dôkazov na otázku vrátenia pôžičky) vrátenie pôžičky v konaní nepreukázala. Pri tomto závere prihliadol okresný súd aj na to, že Daňový úrad [REDAKOVANÉ] okresnému súdu oznámil, že sťažovateľka nepodala daňové priznanie k dani z príjmov právnických osôb za roky 2004 až 2013, a teda ňou tvrdené vrátenie pôžičky nebolo preukázané ani z daňových priznaní. Navyše, v konaní nebolo preukázané, že by sťažovateľka požiadala Správu katastra [REDAKOVANÉ] na základe potvrdenia z 3. marca 2004 o výmaz zápisu zabezpečovacieho prevodu práva; preukázané nebolo ani to, že sťažovateľka by po dni tvrdeného splnenia dlhu žiadala žalovaného o vrátenie nehnuteľnosti.

Právne vec posúdil podľa § 553 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení k 30. januáru 2003 (ďalej len „Občiansky zákonník“). Túto právnu úpravu vyložil tak, že právo prevedené zabezpečovacím prevodom práva má povahu práva prevedeného s rozvázovacou podmienkou, že zabezpečený dlh sa splní; len čo dlžník svoj dlh splní, zaniká aj zabezpečenie záväzku prevodom práva a dlžník opäť nadobúda právo prevedené na veriteľa. Okresný súd preto uzavrel, že vzhľadom na to, že sťažovateľka nepreukázala splnenie dlhu, rozvázovacia podmienka sa nenaplnila a vlastníkom nehnuteľnosti sa nestala.

Pokiaľ sťažovateľka tvrdila, že zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva je absolútne neplatná, okresný súd sťažovateľkou tvrdené (a ani iné) dôvody jej absolútnej neplatnosti nezistil. Pokiaľ bol podpis na nej uznaný sťažovateľkou za vlastný 2. februára 2003, žalovaný zmluvu podpísal 31. januára 2003 a sťažovateľka sa zaviazala dlh žalovanému vrátiť už 5. februára 2003, táto okolnosť nemá vplyv na posúdenie jej platnosti,

pretože takto si to zmluvné strany výslovne dohodli. Zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva bola zmluvnými stranami uzatvorená v súlade s v tom čase účinnou právnou úpravou, slobodne, vážne, neobchádzala žiadne ustanovenia zákona, bola zachovaná primeranosť pomeru výšky pôžičky a hodnoty na zabezpečenie záväzku prevedenej nehnuteľnosti, nešlo o časovú tieseň ani zneužitie práva.

V závere odôvodnenia rozhodnutia okresný súd uviedol, že sa stotožňuje s názorom žalovaného, že v zmysle § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti „*aj na základe vydržania*“, pretože ako oprávnený držiteľ nehnuteľnosti túto užíval a vydržacia lehota uplynula 30. januára 2013. Účelom inštitútu vydržania je uviesť do súladu dlhodobý faktický stav so stavom právnym a žalovaný nepochybne vec užíval a niekoľkonásobne ju zhodnotil bez toho, aby mu sťažovateľka riadne poskytnutú pôžičku vrátila.

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie z dôvodu, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 205 ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] a vec nesprávne právne posúdil [§ 205 ods. 2 písm. f) OSP]. Argumentovala tým, že v zmysle ustálenej súdnej praxe absolútne neplatnou je zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva, ak je v nej dojednaná tzv. prepádna klauzula, t. j. ak obsahuje dojednanie, podľa ktorého ak dlžník dlh nesplní, stáva sa trvale vlastníkom veci veriteľ. Tak to bolo aj v prípade sťažovateľky. Navyše už len zo skutočnosti, že podľa zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi konania mala nehnuteľnosť „prepádnúť“ žalovanému po troch dňoch od podpisu zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva, je zrejmé, že zmluva sledovala účel nehnuteľnosť nadobudnúť, a nie domôcť sa zabezpečenej pohľadávky. Takáto zmluva obchádza zákon a je v rozpore s dobrými mravmi. Zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva navyše neobsahuje ani podstatné náležitosti, keď v nej nie je dostatočne určito uvedený spôsob, ktorým sa má naplniť jej uhradzovacia funkcia. Neobstojí ani záver okresného súdu, podľa ktorého išlo o dlhodobú pôžičku, keď z výsledkov vykonaného dokazovania takýto záver nevyplýva, naopak, je zrejmé, že úroky z pôžičky 300 000 Sk mali patriť žalovanému za 20 mesiacov trvania pôžičky. Navyše, zo znaleckého posudku, ktorý je súčasťou spisu, vyplýva, že hodnota nehnuteľnosti k 20. novembru 2001 bola 1 327 661,81 Sk, teda neprimeraná hodnote zabezpečovanej pohľadávky. Pokiaľ okresný súd argumentuje tým, že sťažovateľka

nepožiadala kataster o zápis spätného prevodu, stalo sa tak preto, že potvrdenie z 3. marca 2004 neobsahovalo úradne osvedčený podpis žalovaného, čo sťažovateľka v čase jeho vystavenia nevedela. Žalovaný nemohol vlastnícke právo k nehnuteľnosti nadobudnúť ani vydržaním, pretože je vylúčené, aby dobromyseľným držiteľom bol ten, komu nesvedčí nadobúdaci titul. Pokiaľ okresný súd dospel k záveru, že sťažovateľka mala znášať dôkazné bremeno na otázku pravosti potvrdenia z 3. marca 2004, tento záver neobstojí, je založený na rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 199/2005 uverejnenom v časopise Zo súdnej praxe č. 14/2010, ktoré rieši rozdiely v dôkaznej sile verejnej a súkromnej listiny, avšak nerieši otázku prechodu dôkazného bremena. V tomto prípade bol povinný preukázať, že potvrdenie z 3. marca 2004 nie je pravé, žalovaný.

Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu sťažovateľky poukázal na to, že okresný súd citlivo a zároveň správne vyhodnotil otázku dobrých mravov, pretože korektív dobrých mravov nesmie byť na ujmu princípu právnej istoty a nesmie oslabovať subjektívne práva účastníka. Zmluvné strany v predmetnej zmluve nedohodli tzv. „prepadnú klauzulu“. Sťažovateľka žalovaného od roku 2004, keď z nehnuteľnosti odišiel, nijako nekontaktovala, nepodala žiadny návrh na Správu katastra [REDAKOVANÉ] s cieľom dosiahnuť spätný zápis. Sťažovateľka sa nesprávala ako vlastník, neprejavila snahu získať späť nehnuteľnosť. Jej pasivita po 3. marci 2004, keď mala údajne splatiť celý dlh, ju sama usvedčuje, že predložená listina nie je hodnoverná. Skutočný vlastník, navyše v ťaživej ekonomickej situácii, by svoje majetkové právo nezanedbal a nenechal viac ako desať rokov nepovšimnuté.

O podanom odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 176/2014-102 z 25. júna 2015 tak, že rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozsudok okresného súdu č. k. 11 C 264/2013-67 z 2. júna 2014 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 176/2014-102 z 25. júna 2015 nadobudol právoplatnosť 30. júla 2015.

Sťažovateľka sťažnosť doručení ústavnému súdu na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa

čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 176/2014-102 z 25. júna 2015 odôvodnila tým, že skutkové a právne závery rozsudku krajského súdu sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne. Sťažovateľka v sťažnosti zopakovala svoju argumentáciu obsiahnutú v jej odvolaní proti rozsudku okresného súdu a poukázala na to, že krajský súd sa stotožnil s právnym názorom okresného súdu, podľa ktorého žalovaný nadobudol nehnuteľnosť vydržaním, avšak nezaoberal sa otázkou platnosti zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva z dôvodu, že aj v prípade, ak by bola zmluva neplatná, išlo by o riadny titul na vstup do držby a ospravedlniteľný omyl na strane žalovaného. Tento názor však v kontexte okolností veci sťažovateľky neobstojí, pretože dobromyseľnosť žalovaného vylučuje to, že žalovaný vedel o nedovolenosti úkonu a jeho rozpore s dobrými mravmi (vedel, že koná bezprávne). Sťažovateľka poukázala v tejto súvislosti na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 1685/2014 z 28. mája 2014, ktoré sa zaoberá neplatnosťou zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva uzatvorenou v čase, keď bola právna úprava v Českej republike i Slovenskej republike obdobná, a dospieva k záveru, podľa ktorého nie je dobromyseľný veriteľ, ktorý v zmluve o zabezpečení záväzku prevodom práva dojedná prepadnú klauzulu, a to už len preto, že zabezpečovací prevod práva je zabezpečovací inštitút a nemôže plniť súčasne rolu nadobudnutia vlastníckeho práva. Pokiaľ krajský súd dospel k opačnému záveru, jeho rozhodnutie je krajne arbitrárne.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ako z podanej sťažnosti vyplýva, sťažovateľka tvrdí, že k porušeniu ňou označených práv malo dôjsť rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 176/2014-102 z 25. júna 2015 preto, že skutkové a právne závery v ňom obsiahnuté sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne, a to z dôvodov rozvedených v sťažnosti sťažovateľky.

Krajský súd rozsudok č. k. 5 Co 176/2014-102 z 25. júna 2015 odôvodnil takto:

„Nesprávne právne posúdenie veci podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p., ktoré tiež napáda žalobca vo svojom odvolaní, je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, ak dôjde k omylu súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

Za mylnú aplikáciu práva sa považuje použitie iného právneho predpisu, ako sa mal správne použiť alebo síce správna aplikácia právneho predpisu, ale jeho nesprávny výklad.

V prejednávanej veci odvolací súd zistil, že rozsudok súdu prvého stupňa, čo do zistenia súdu prvého stupňa vychádzal z toho, že žalovaný nehnuteľnosť vydržal, vychádza zo správneho skutkového a právneho záveru, preto odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa žalobcom produkované dôkazy na preukázanie jeho skutkových tvrdení hodnotil v súlade s kritériami uvedenými v ustanovení § 132 až § 135 O. s. p. a jeho hodnotenie a skutkový záver čo do vydržania vlastníckeho práva žalovaným si osvojuje i odvolací súd.

Z vykonaného dokazovania súdu prvého stupňa vyplýva, že žalobca so žalovaným uzatvorili ústnu zmluvu o pôžičke, na základe ktorej, žalobca prevzal od žalovaného sumu 700 000,- Sk a dohodnutý úrok predstavoval sumu 300 000,-Sk za obdobie od poskytnutia pôžičky do uzavretia zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, t. j. spolu 1 000 000,-Sk.

Žalobca predložil písomne potvrdenie zo dňa 03. 03. 2004, z ktorého obsahu vyplýva, že k 3. 3. 2004 bola uhradená celá dlžná suma z pôžičky, ktorú dňa 13. 6. 2001 [REDACTED] poskytol firme HITECH spol. s r.o. a preto žiada správu katastra [REDACTED] aby obnovila vlastnícke právo k budove kravína postaveného na parcele KN 814 zapísaného na [REDACTED] kat. úz. [REDACTED] v prospech pôvodného vlastníka, t.j. firmy HITECH, spol. s r.o.

Zásadám formálnej logiky podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedá názor súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal v konaní, že dlžnú sumu uhradil, pretože, už ako je vyššie uvedené, žalovaný pravosť súkromnej listiny poprel. Žalobca túto skutočnosť ani iným spôsobom nepreukázal a naopak, ako podporný dokaz pre súd slúži sprava Daňového úradu [REDACTED] v zmysle ktorej, žalovaný nepodal daňové priznanie za rok 2004 až 2012. Súd tak nemohol z daňových priznaní zistiť, či táto daňová operácia - vrátenie pôžičky, mohla byť reálna. Z obsahu prednesu účastníkov konania, najmä žalobcu, však vyplýva, že žalobca je nečinný, ako firma a to už od roku 2004 doposiaľ.

V konaní nebolo skutočne preukázané, aby žalobca požiadal príslušný kataster nehnuteľností o výmaz dočasného práva, pričom žalobca tak neurobil ani do skončenia

konania na odvolacom súde. Žalobca síce v odvolaní tvrdí, že tak neurobil z dôvodu, že nemal overený podpis žalovaného a tento znova nechcel listinu podpísať, nič mu však nebránilo podať žalobu skôr alebo podať inú žalobu.

Odvolaací súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa, že zo strany žalovaného došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, teda budove kravína nachádzajúcej sa v okrese [REDAKČIA] Obci [REDAKČIA] kat. úz. [REDAKČIA] zapísanej na [REDAKČIA] ako viac účelový sklad stojaci na parcele č. 814 v podiele 1/1 vydržaním.

Podľa ustanovenia § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka, sa oprávnený držiteľ stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu 3 rokov, ak ide o hnutel'nosť a po dobu 10 rokov ak ide o nehnuteľnosť.

Pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním sa musia splniť zákonné predpoklady a to oprávnená držba, uplynutie vydržacej doby a spôsobilý predmet vydržania. Tieto musia byť splnené kumulatívne. Ak nie je splnená čo i len jedna z nich, nedochádza k vydržaniu.

Držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou, alebo kto vykonáva právo pre seba (§ 129 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená (§ 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Čo sa týka držby, ide o faktický stav, pri ktorom má držiteľ vec vo svojej moci. Užíva ju a požíva plody a úžitky z nej, disponuje ňou, prípadne vykonáva činnosť, ktorá pripúšťa trvalý alebo opätovný výkon.

Z ustálenej judikatúry (napr. R 8/1993) vyplýva, že tvrdenie držiteľa, že mu vec patrí a že s ňou nakladá ako s vlastnou, musí byť podložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých možno usúdiť, že toto presvedčenie držiteľa bolo po celú vydržaciú dobu dôvodné.

Neoprávnený je ten držiteľ, ktorý so zreteľom na všetky okolnosti nie je dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí. Dobromyseľnosť držby zaniká v momente, keď sa držiteľ oboznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne boli spôsobilé vyvolať pochybnosť o tom, že mu vec patrí.

Oprávnená držbu sa teda zakladá na omyle držiteľa, ktorý sa domnieva, že je vlastníkom držanej veci. Omyl držiteľa musí byť ospravedlniteľný. Takýmto

ospravedlniteľným omylom je omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že mýliaci sa postupoval s veľkou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti toho ktorého prípadu od každého vyžadovať. Iba omyl, ktorý presahuje rámec bežného posudzovania vecí je neospravedlniteľný.

Žalovaný tvrdil, že od r. 2003, keď sa previedlo vlastníctvo, bol celú dobu dobromyseľným držiteľom na základe zmluvy, tento stav trvá až doposiaľ a nikdy žalobca do podania žaloby túto skutočnosť nespochybňoval.

Žalobca naopak namietal, že žalovaný nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti vydržaním, pretože je vylúčené aby bol oprávneným držiteľom nehnuteľnosti na základe právneho úkonu, ktorý je absolútne neplatný z dôvodu neurčitosti, nedovolenosti a hlavne rozporu s dobrými mravmi.

Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi účastníkmi konania došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke ústnou formou dňa 13. 06. 2001. Žalovaný požičal žalobcovi sumu 700.000 Sk a žiadal vrátiť sumu 1.000.000 Sk.

Spis Správy katastra [REDAKOVANÉ] V-88/03, obsahuje originál zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníctva k nehnuteľnostiam a vyhlásenie dlžníkov o uznaní dlhu, ktorá bola uzavretá dňa 30.01.2003 medzi veriteľom [REDAKOVANÉ] a dlžníkom HITECH, s. r. o. Humenné, so sídlom v [REDAKOVANÉ] ktorou sa dlžník zaviazal, že dlh vo výške 1 000 000,-Sk bude veriteľovi zaplatený najneskôr do 5.2.2003. Okrem iného, dlžník vyhlásil, že touto zmluvou o zabezpečovacom prevode práva, prevádza svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a to budovy kravina postavené na parcele KN-814 zapísané na L V č. [REDAKOVANÉ] kat. úz. [REDAKOVANÉ] v zmysle ustanovení § 553 Občianskeho zákonníka v prospech veriteľa [REDAKOVANÉ], ako zabezpečenie pohľadávky veriteľa podľa zmluvy a pôžičky zo dňa 13.6.2001. Taktiež sa zmluvné strany dohodli, že pokiaľ dlžník splatí svoj dlh riadne a včas. t.j. najneskôr dňa 5.2.2003, zanikne tento zabezpečovací prevod práva k nehnuteľnostiam a dlžník opäť nadobudne svoje vlastnícke právo, taktiež sa dohodli, že v prípade nesplatenia dlhu dlžníkom, prevádza sa vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vyššie uvedeným, na [REDAKOVANÉ].

Súčasťou spisu je aj znalecký posudok, č. 144/2001 znalca [REDAKOVANÉ] zo dňa 20. 11. 2001, v zmysle ktorého, posudok bol vypracovaný ako podklad pre zriadenie

záložného práva k nehnuteľnostiam a cena určená znalcom, nehnuteľnosti kravín na parcele KN 814 bez pozemku ku dňu 20.11.2001 bola 1 327 766,81 Sk.

Podľa predloženého [REDAKOVANÉ], vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti je [REDAKOVANÉ] na základe Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva č. V-88/2003 zo dňa 30.1.2003.

Teda žalobca mal uhradiť žalovanému dlh riadne a včas najneskôr dňa 05. 02. 2003. Súd prvého stupňa počítal začiatok vydržacej lehoty po 30. 01. 2003. Odvolací súd má za to, že vydržacia lehota mohla začať plynúť najskôr dňa 06. 02. 2003, teda deň nasledujúci po tom, čo žalobca neuhradil dlžnú sumu žalovanému. Bez ohľadu na to, či to bolo 30. 01. 2003 alebo 06. 02. 2003, do 28. 10. 2013, keď žalobca podal žalobu, 10-ročná vydržacia lehota podľa ustanovenia § 134 Občianskeho zákonníka uplynula. Čo sa týka nehnuteľnosti, ktorá je predmetom konania, ide o spôsobilý predmet vydržania. To, že by nehnuteľnosť nebola spôsobilým predmetom vydržania ani žiadna zo strán nenamietala. Zásadne však namietal žalobca, že zo strany žalovaného nemôže ísť o oprávnenú držbu.

Žalobca namietal, že žalovaný nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti vydržaním, pretože je vylúčené, aby bol oprávneným držiteľom nehnuteľnosti na základe právneho úkonu, ktorý je absolútne neplatný z dôvodu neurčitosti, nedovolenosti u hlavne rozporu s dobrými mravmi.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu SR napr. rozsudok sp. zn. 5Cdo 260/2008 zo dňa 10.12.2008, z ktorého vyplýva, že pri posudzovaní oprávnenosti držby treba vychádzať zo zásady, že jej predpokladom je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje. Ide o psychický stav o jeho vnútorné presvedčenie, ktoré sa prejavuje aj navonok a z ktorého možno vyvodiť, že sa dôvodne považuje za vlastníka veci. Oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod. Stačí, ak tu bol i domnelý právny dôvod (titulus putativus), teda ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu taký právny titul svedčí.

Žalobca nepoprel, že nepodal návrh na spätný zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Bránil sa, že nemal osvedčený podpis žalovaného podľa osobitných predpisov. Zároveň, že žalobu nepodal skôr, lebo v období r. 2004 a 2005 mu to právnikmi nebolo odporúčané. V tom čase prevládal názor, že zmluva o zabezpečovacom prevode

práva, tak ako ju uzavrel žalobca so žalovaným, je platná. Až neskôr dospela judikatúra k iným záverom, o čom sa mal žalobca dozvedieť približne pred 2 rokmi. Preto v r. 2013 podal žalobný návrh (odvolanie č. l. 74 spisu).

Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že si žalobca protirečí sám. V období r. 2004 a 2005 dokonca až do r. 2011 mal za to, že zmluva o zabezpečovacom prevode práva, tak ako ju uzavrel so žalovaným, je platná. A napriek tomu, že neskôr mala dospieť judikatúra k iným záverom, o čom sa dozvedel približne pred 2 rokmi, teda zrejme v čase, keď podal žalobu, spochybňuje dobromyseľnosť žalovaného, ktorý mal vedieť, že táto zmluva o zabezpečovacom prevode práva, tak ako ju uzavrel so žalobcom, je neplatná, dokonca v rozpore s dobrými mravmi.

Opakom ovládania veci držiteľom tak ako to vyplýva z ustálenej judikatúry je nečinnosť vlastníka (rozsudok NS SR 5 Cdo/87/2010), nečinnosť tak hojí najmä vady, alebo nedostatok nadobúdaného titulu. V prípade, že by bola zmluva neplatná, tak ako tvrdí žalobca, o ktorej nemohol nadobúdateľ vedieť (nevedel o tom ani žalobca), alebo ak tu výnimočne titul vôbec nie je a nadobúdateľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že tu titulu je, stáva sa nadobúdateľ veci jej oprávneným držiteľom a pri splnení ďalších podmienok ju vydrží.

Pravidlám formálnej logiky zodpovedá aj názor sudu prvého stupňa, ktorý vyslovil v dôvodoch rozsudku, že účelom inštitútu vydržania je uviesť do súladu dlhodobý faktický stav so stavom právnym. Nehnutelnosť mala byť žalovaným aj niekoľkonásobne zhodnotená. Uvedené by zrejme žalovaný nerealizoval, pokiaľ by mal pochybnosti o svojom vlastníckom práve.

Odvolací súd teda zhodne s názorom súdu prvého stupňa má za to, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo vydržaním pri splnení všetkých podmienok, ktoré vyžaduje ust. § 134 Občianskeho zákonníka, ale nie dňa 30. 01. 2013, ale dňa 06. 02. 2013. K nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v okrese [REDAKOVANÉ] v Obci [REDAKOVANÉ] kat. úz. [REDAKOVANÉ] zapísanej na [REDAKOVANÉ] ako viac účelový sklad stojaci na parcele č. 814 v podiele 1/1, teda tak ako je zapísaný na liste vlastníctva.

Súd prvého stupňa teda správne rozhodol pokiaľ žalobu zamietol.

Odvolací súd sa nezaoberal otázkou platnosti či neplatnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorá bola uzavretá dňa

30.01.2003 z dôvodu, že aj v prípade pokiaľ táto zmluva by bola neplatná, tak ako to popísal odvolací súd vyššie, išlo by o riadny titul na vstup do držby a ospravedlniteľný omyl na strane žalovaného.

Preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa ustanovenia § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.“

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľka v konaní (a osobitne v odvolaní proti rozsudku okresného súdu) nastolila. Rozsudok

krajského súdu vysvetľuje, z akých dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Vysvetľuje, z akých dôvodov považoval za naplnené predpoklady vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnosti žalovaným, ako aj to, prečo sa bližšie nezaoberal argumentáciou sťažovateľky o dôvodoch absolútnej neplatnosti zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva. Krajský súd nenechal bez povšimnutia ani námietku sťažovateľky, podľa ktorej žalovaný nemohol byť dobromyseľný, pretože uzatváral zmluvu, ktorá bola absolútne neplatná pre rozpor so zákonom, a vysvetlil, z akých dôvodov názor sťažovateľky neobstojí.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa dostatočne zaoberal argumentmi sťažovateľky, ktoré mali pre vec podstatný význam a ktoré boli nastolené v priebehu konania či v podanom odvolaní. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd poukazuje i na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov.

Ústavný súd je toho názoru, že v prípade sťažovateľky nemožno považovať závery rozsudku krajského súdu za také, ktoré by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie sťažovateľkou označených základných práv alebo slobôd.

Ako zo sťažovateľkou podanej sťažnosti ústavnému súdu vyplýva, arbitrárnosť a neudržateľnosť rozhodnutia krajského súdu má byť daná jednak tým, že krajský súd dospel k záveru o splnení podmienok vydržania na strane žalovaného, a jednak tým, že sa nezaoberal dôvodmi absolútnej neplatnosti zmluvy o zabezpečení záväzku prevodom práva.

Zo skutkových okolností veci sťažovateľky vyplýva, že s podanou žalobou mohla uspieť iba v prípade, ak by zmluva o zabezpečení záväzku prevodom práva bola absolútne neplatným právnym úkonom a súčasne by na strane žalovaného neboli splnené podmienky vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, alebo v prípade, ak by sťažovateľka preukázala riadne splnenie dlhu. Posúdenie splnenia podmienok vydržania žalovaným, v situácii, keď vydržacia lehota nepochybne uplynula a počas jej plynutia si sťažovateľka práva k nehnuteľnosti u žalovaného neuplatňovala (ani sama netvrdila opak), sa odvíjalo od posúdenia dobromyseľnosti žalovaného pri vstupe do držby a počas držby nehnuteľnosti (samotná držba nehnuteľnosti žalovaným nebola spochybnená ani sťažovateľkou). V týchto

súvislostiach sa žiada poznamenať, že neobstojí názor sťažovateľky produkovaný v priebehu konania o nesprávnom vyhodnotení dôkazného bremena vo vzťahu k pravosti potvrdenia z 3. marca 2004. Právna teória v zhode s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 199/2005 uverejnenom v časopise Zo súdnej praxe č. 14/2010, na ktorý poukázala i sama sťažovateľka, dospela k záveru o presune dôkazného bremena pravosti súkromnej listiny v prípade jej spochybnenia druhým účastníkom konania na predkladateľa takejto listiny. Ak preto okresný súd dospel k záveru, podľa ktorého sťažovateľka dôkazné bremeno o pravosti tejto listiny neunesla, jeho záver je v zhode so súdnou praxou i právnou teóriou. V situácii, keď týmto potvrdením z 3. marca 2004 a ani iným dôkazom nebolo preukázané riadne splnenie dlhu sťažovateľkou žalovanému, malo to za následok nielen nepreukázanie splnenia dlhu, ale i to, že táto sťažovateľkou tvrdená okolnosť nemala žiaden vplyv na plynutie vydržacej lehoty. Ostalo teda skutočne zaoberať sa iba tým, či žalovaný bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu nehnuteľnosť patrí, najmä s ohľadom na jeho sťažovateľkou tvrdenú nedobromyseľnosť pri vstupe do držby.

Podľa § 129 ods. 1 Občianskeho zákonníka držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba.

Podľa § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

Podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutel'nosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

Právna úprava zabezpečenia záväzku prevodom práva bola zmenená s účinnosťou od 1. januára 2008 zákonom č. 568/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov

a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „novela“). Podľa ňou zavedeného prechodného ustanovenia § 879j Občianskeho zákonníka ustanoveniami novely sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 2008; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že právny vzťah založený zmluvou o zabezpečení záväzku prevodom práva bolo potrebné posúdiť podľa ustanovenia § 553 Občianskeho zákonníka v znení do 30. decembra 2007.

Podľa § 553 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení do 30. decembra 2007 splnenie záväzku sa môže zabezpečiť prevodom práva dlžníka v prospech veriteľa (zabezpečovací prevod práva); zmluva o zabezpečovacom prevode práva sa musí uzavrieť písomne.

Dôvodom nedobromyseľnosti žalovaného pri vstupe do držby mala byť neurčitosť, ale najmä nedovolenosť uzatvorenia zmluvy s takým obsahom, aký napokon zmluva mala. Tak ako na to poukázal i krajský súd (a uznala to ostatne i samotná sťažovateľka), slovenská judikatúra k otázke dojednania prepadnutia nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva, nebola jednotná. Preto aj pokiaľ bola vôľa zmluvných strán, ktorá napokon našla vyjadrenie v zmluve, taká, že v prípade riadneho nesplnenia dlhu nadobúda vlastnícke právo „natrvalo“ veriteľ a veriteľ sa takýmto ustanovením počas mnohých rokov riadil, nemožno iba preto dospieť k záveru o jeho nedobromyseľnosti. Na tom nič nemôže zmeniť ani jednoznačnejšia súdna prax v Českej republike, ani názor vyslovený k tejto otázke Najvyšším súdom Českej republiky v rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 1685/2014 z 28. mája 2014 (hoci reprezentujúci v Českej republike prevažujúci prístup, ako to naznačuje aj sťažovateľkou spracovaný prehľad judikatúry v prílohe jej odvolania proti rozsudku okresného súdu), na ktoré poukazuje sťažovateľka. Tak ako to konštatoval krajský súd, pokiaľ samotná sťažovateľka považovala súdnu prax pred podaním svojej žaloby za nejasnú a otázku prístupov k dojednaniu prepadného zálohu za jasne nevyriešenú, nie je možné rovnaké sťažovateľkou tvrdené

vnímanie tejto otázky žalovaným pričítať žalovanému na ťarchu, najmä ak nie je sporné, že do nehnuteľnosti investoval, čo by zjavne neurobil, pokiaľ by sa necítil jej skutočným vlastníkom. Predpokladom vydržania je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje. Ide o psychický stav, o jeho vnútorné presvedčenie, ktoré sa prejavuje aj navonok a z ktorého možno vyvodiť, že sa dôvodne považuje za vlastníka veci. Hoci vo všeobecnosti je zrejmé, že zabezpečovací titul nemôže byť súčasne titulom nadobudnutia vlastníckeho práva, v prípade sťažovateľky a žalovaného bolo potrebné zohľadniť konkrétne okolnosti tejto veci, tak ako to urobil i krajský súd.

Záver krajského súdu o tom, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo vydržaním pri splnení všetkých podmienok, ktoré vyžaduje ustanovenie § 134 Občianskeho zákonníka k 6. februáru 2013, preto nemožno považovať za taký, ktorý by bol zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľný a neudržateľný, a zároveň by mal za následok porušenie sťažovateľkou označených základných práv alebo slobôd. Nemožno dospieť k záveru, že krajský súd svojím rozhodnutím umožnil priechod zjavnej nespravodlivosti formalistickým aplikovaním právnej úpravy.

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť smerujúcu proti porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd tak nezistil, že by relevancia námietok sťažovateľky smerujúcich proti napadnutému rozsudku krajského súdu v kontexte posúdenia možného porušenia sťažovateľkou označených ustanovení ústavy umožnila dospieť k záveru, ktorý by odôvodňoval vyslovenie porušenia uvedených práv.

Iba to, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku nestotožňuje, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jej sťažnosti.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods.2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2016